

Třetí patro začaly v souvislosti s válkou využívat rodiny z okupované Ukrajiny.

Tolik jsme se radovali s ustálením situace okolo covidu, až nám osud připravil do cesty další výzvu. Jednou z požadovaných funkcí při rekonstrukci hasičské zbrojnice bylo i zázemí pro případ déletrvajících zásahů, či nouzového ubytování. Musím říct, že v době podání žádosti a vůbec při celé rekonstrukci, se našlo mnoho hlasů, které poukazovaly na větší počet místností, zázemí a zbytečně velikou budovu obecně. V kontrastu vývoje posledních let bych chtěl ony hlasy slyšet dnes. ... Došlo totiž k nebývalé intenzitě využívání. Nutno říct, že i my jsme plánovali využívat prostory třetího patra pro případy nouzového ubytování čistě příležitostně. Člověk však míní a osud mění. Prakticky s dokončenou rekonstrukcí je třetí patro v permanenci. Již několikrát jsme vyjížděli přímo ze zbrojnice. Dále nám do všeho promluvilo počasí, a již několikrát byli členové v pohotovosti přímo ve zbrojnici. Z důvodu vysoké pravděpodobnosti vícenásobného zásahu se jim nevyplatilo odcestovat domů a při svolání zase zpět.

Když pominuly rozmary počasí, přišla celosvětová nemoc. Rázem byl z třetího patra nástroj pro karanténu osob. Také se v počátcích uvažovalo o případném nasazení dobrovolných jednotek při vysokém procentu nakažení u hasičů profesionálních. I zde by se pak na vzniklé služby patro využilo. A nakonec současnost. Patro bylo zaměřeno na nouzové ubytování osob. Mysleli jsme na osoby, které zachráníme od požáru, nebo vyplavení vodou apod., aby měly kde přečkat noc. Opět se vše ale vyvinulo jinak. Do zbrojnice jsme tak přijali obyvatele z bombardované Ukrajiny. Rázem se v obci zvedla vlna pomoci. Na rovinu, pomáhat chtěl skoro každý a uprchlíků ve zbrojnici nebylo tolik. Navíc chtěly být rodiny opravdu samostatné, co nejméně obtěžovat a splynout. A ruku na srdce, i mnohým z nás by bylo proti nátuře přijímat neustále milodary, byť by je potkalo něco nepředstavitelného. Právě proto jsme spíše apelovali na občany, aby mělo dočasné osazenstvo co nejvíce soukromí a sami nám řekli, s čím chtějí pomoci. Také bych rád zmínil, že jsme šli cestou registrované pomoci. Vozit někoho soukromě od hranice je možná rychlejší, ale má to svá úskalí. Stejně veřejností kolovaly výzvy typu „vybavte mi byt a já je na chvilku ubytuju“. Nic z toho jsme nechtěli. Proto jsme za hasiče nepořádali sbírky oblečení pro neurčitý počet osob apod., ale šli cestou nabídnutí ubytování. Postarali jsme se zkrátka o konkrétní osoby, které nám byly svěřeny. Totéž se pak týkalo různých nabídek vybavenosti. Zbrojnice jako taková, má základní výbavu typu sporák, hrnce,

postele, povlečení, ručníky, příbory, varné konvice, lednice. V podstatě jsme jen ubytovali a nic narychlo nesháněli, protože jsme pro takovou situaci zbrojnici připravovali. K dispozici jsou tedy dvě samostatné ložnice, oddělené sociální místnosti, kuchyň s jídelnou, učebna s televizí a odpočinková místnost. Věřím, že v rámci možností to pro tuto situaci v základu stačilo. A dalším potenciálním způsobem využitím zbrojnice se některým spoluobčanům z dřívějška možná trochu otevřely oči.